

INICI TERCERA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL MOIANÈS
Catedral de Vic – Altar de sant Bernat Calbó – 6-2-2015

Divendres IV-I: Hb 13,1-8 // Mc 6, 14-29

Iniciar una nova visita pastoral a un arxiprestat és un nou moment de gràcia que el Senyor em concedeix per a exercir el que és l'ànima de la cura pastoral del bisbe en una diòcesi. I, com a moment de gràcia que és, demana, de part meva i de part de tots aquells que han de rebre aquesta visita, una docilitat a l'Esperit Sant, que és el veritable protagonista del mestratge que ens porta a tots nosaltres a confessar Crist i viure en la llibertat de fills de Déu. Per això iniciem aquesta tercera visita pastoral a l'arxiprestat del Moianès amb la pregària.

Sant Bernat Calbó és un exemple per als bisbes diocesans. El venerable bisbe de Vic Josep Torras i Bages, del qual justament demà, 7 de febrer, s'escauen els noranta-nou anys de la seva mort a la ciutat de Vic, en iniciar una visita pastoral celebrava l'eucaristia a l'altar de sant Bernat Calbó. També el vostre bisbe i, amb ell, tots vosaltres, estimats germans, preguem el Senyor de l'Església perquè infongui més i més la gràcia de l'Esperit Sant, per tal que tots, pastor i fidels, escoltem la paraula del Senyor que ens demana la conversió sempre necessària per a ser més i més presència, sacrament de Crist enmig del nostre món, de les nostres viles i pobles de l'arxiprestat del Moianès.

No puc deixar de recordar-me i recordar-nos que estem en un moment crucial per a la presència de la fe cristiana entre nosaltres, en aquest nostre poble de fortes arrels cristianes però que està perdent el seu cor cristià. Com a Església diocesana som convidats a viure «l'alegria d'evangelitzar»; som convidats a ser «una Església en sortida missionera». De la resposta responsable i generosa a la crida missionera de tots i cada un dels membres de la nostra Església, depèn que la fe cristiana pugui ser, en aquesta terra nostra, significativa i servidora. La història ha mostrat quant de bé ha fet la fe cristiana en tantes i tantes persones, en tantes i tantes realitats, en tantes i tantes situacions. No podem deixar-nos portar per una mentalitat que afirma, de manera conscient o inconscient, que la fe és una cosa del passat i que ara hi ha altres realitats que poden donar més plenitud a la persona. En la lectura de la carta als cristians Hebreus hem escoltat com l'autor d'aquesta carta, a uns cristians que estaven en perill de perdre el primer amor de la seva conversió, els diu de manera clara i solemne: Jesucrist és el mateix ahir i avui i pels segles.

I així és, estimats germans: Jesús és l'únic que pot omplir el cor de la persona humana i portar-la pels camins de la veritat i de l'amor, de la llibertat i de la pau. Recordem aquelles paraules del papa Francesc en *Evangelii gaudium*: «La joia de l'evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen trobar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament» (EG, 1). Jesús continua essent —i no ho deixarà de ser-ho mai— el Salvador de tots els homes,

també dels homes i dones del segle XXI, els homes i dones d'aquesta nostra terra.

En les lectures que ens han estat proclamades se'ns fan present, al meu entendre, dues realitats indispensables per a una autèntica evangelització. En la carta als Hebreus hem escoltat el que demana el Senyor a aquells cristians. Els cristians han estat netejats per la sang de Crist, l'únic i etern sacerdot, i en ell s'ha inaugurat el nou culte que ens dóna accés al Déu veritable. El culte s'expressa en la vida nova que neix d'aquesta salvació de Crist. El qui és de Crist és una criatura nova que viu la vida nova que neix de la salvació de Crist. Cada veritable cristià, des de la seva realitat, és principi de renovació de la humanitat. Aquest és el testimoniatge que brolla del cor del cristià; el testimoniatge imprescindible que ha d'acompanyar la paraula explícita que anuncia als altres el primer anunci, el kerygma: «Jesucrist t'estima, va donar la vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (EG, 164).

El Sant Pare ens ensenya: «El contingut del primer anunci té una immediata repercussió moral que té com a centre la caritat» (EG, 177). I la carta als Hebreus ens recorda la caritat dels uns pels altres: Germans, no deixeu mai d'estimar-vos fraternalment; un amor que no es tanca en la pròpia sang i en la petita pàtria: acolliu els forasters; una caritat que es compadeix dels qui viuen en la dissort: recordeu-vos dels presos... recordeu-vos dels qui són maltractats. La vida nova del cristià li fa viure la realitat de la vida quotidiana en la veritat, manifestant la bellesa de la família, testimoniatge imprescindible en aquests moments en què molts joves no coneixen la veritat de l'amor en el pla de Déu: que tothom honori el matrimoni i guardi immaculada la vida conjugal. El cristià ha de manifestar en la seva vida la confiança en Déu, amb una actitud ben clara, com ens diu la carta als Hebreus: No aneu darrere els diners... recordant el que Déu ha dit: «No et deixaré, no t'abandonaré.»

Germans estimats, els qui no creuen en Crist o els qui han abandonat la pràctica de la fe cristiana han de veure en nosaltres una vida diferent. Si en realitat no és així, cal que ens preguntem si de veritat la fe en Crist és el més important per a nosaltres. La indiferència del nostre món respecte a Crist també ens ha de qüestionar com vivim la nostra fe i, en el fons, si ens hem deixat transformar per Crist, acollint el seu amor misericordiós, l'únic capaç de transformar el nostre cor de pedra en un cor de carn (Ez 36,26), estimador de Déu i dels altres.

I en l'evangeli se'ns ha fet present quin és el preu de la salvació de la humanitat. La mort de sant Joan Baptista és anunci de la mort redemptora de Crist. Joan és el precursor del Senyor: amb el seu naixement, amb la seva predicació, amb la seva mort. I això ens recorda que l'alegria d'evangelitzar, que ser una Església en sortida missionera ens demana «morir». L'amor veritable sols pot brollar del cor alliberat per la mort del Senyor. L'amor, com diu el papa Benet XVI, no és una romàntica sensació de benestar, sinó un donar de veritat la vida. I el preu de la llibertat dels homes, que una persona pugui sortir del pecat, de la tristesa, de l'aïllament, del buit interior avui i aquí té el mateix preu de sempre: la sang redemptora de Crist. I a l'instant em vénen al cor les paraules de sant Pau: Ara estic

content de patir per vosaltres i de completar així en la meua carn allò que manca als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Sí, no pot haver-hi evangelització sense «morir». Si no volem morir a la nostra comoditat, si no volem morir al que hem fet sempre, si no estem disposats a donar la cara per Jesús, si no estem disposats a posar-nos sense cap màscara davant la Paraula de Déu, si no estem disposats a ser el gra de blat que cau a terra i mor, primer en la pregària humil davant Jesús present en el Santíssim Sagrament i després en el solc de la vida oferint caritat i perdó, si no som capaços de deixar-nos dir els uns als altres com obrir nous camins d'anunci de Crist entre nosaltres... En una paraula, si no ens convertim de veritat, si no vivim la conversió pastoral per a ser l'Església en sortida missionera que el Senyor vol per a nosaltres, no hi haurà ni en el nostre cor ni en el cor dels nostres germans l'alegria de l'evangeli. ¿Serem capaços de passar de llarg, tancant el cor a la crida del Senyor? Que Déu, sempre misericordiós, no ho permeti!

Germans estimats, gràcies per la vostra presència orant. Pregueu en concret per mi, perquè el Senyor m'il·lumini i pugui fer aquesta visita pastoral en clau missionera, com em demana el Pla Diocesà de Pastoral. Que sàpiga morir al meu jo, per tal que visqui en mi Jesús i sigui enmig del poble que estima el Senyor la presència de Crist, bon Pastor que dóna la vida per les ovelles.

«Verge i Mare Maria, estel de la nova evangelització, ajudeu-nos a fer resplendir el testimoni de la comunió, del servei, de la fe ardent i generosa, de la justícia i l'amor als pobres, perquè la joia de l'Evangelí arribi fins als extrems de la terra i cap perifèria no es privi de la seva llum. Mare de l'Evangelí vivent, font d'alegria per als petits, pregueu per nosaltres. Amén» (EG, 288).